

T.C.
İSTANBUL
CUMHURİYET BAŞSAVCILIĞI

Soruşturma No : 2010/23967

İFADE TUTANAĞI

Müşteki A. Y.

Müştekiye CMK . M. 234. Uyarınca; delillerin toplanmasını isteme, soruşturmanın gizlilik ve amacını bozmamak koşuluyla Cumhuriyet Savcısından belge örneği isteme, vekili yoksa baro tarafından kendisine bir avukat görevlendirilmesini isteme, 153. Md. Ye uygun olmak koşuluyla vekili aracılığı ile soruşturma belgelerini ve el konulan ve muhafazaya alınan eşyayı inceletme, Cumhuriyet Savcısının, kovuşturmaya yer olmadığı yönündeki kararına kanunda yazılı usule göre itiraz hakkını kullanma hakları hatırlatılıp açıklandı.

Müşteki haklarını anladığını , kendi avukatım AV. FATMA ELİF UZUNPINAR - 26605 Huzurunda ifadesini vereceğini beyan etmekte, müştekiden olayla ilgili şikayet ve delilleri soruldu;

SORULDU : Gazze için yardım projesini duydum ve müracaat ettim. Müracaatımın kabul edildiği bana bildirildi. Hazırlanıp Antalya limanından Mavi Marmara gemisine yaklaşık 600 kişi ile birlikte bindik. Kaptanımız yönümüzün Gazze olduğunu, İsrail karasularına girmeden, uluslararası karasularından devam edeceğimizi, Mısır karasularından Gazze'ye gideceğimizi duyurdu. Çok keyifli birkaç günün ardından Akdeniz de Kıbrıs'ın güney bölgesinde uluslar arası iken gece yarısı etrafımızda, bilmediğimiz 4 gemi ışığını gördük. İkiisi sağımızda ikisi solumuzda idi. 31 Mayıs 2010 sabahı saat 04.30 sularında ihtiyaçlarımızı gidermek için uyandım. Bu esnada geminin içerisinde koşuşturmaya şahit oldum. Ben bu ara en üst güverteydim. Koşuşturmanın sebebini gemiden aşağıya bakınca, bizimle birlikte hareket eden silahlı askeri hücum botları olduğunu gördüm . Onları seyrederken gemiye doğru sürekli nişan alarak atış yaptıklarına şahit oldum. Ateşten önce bizi uyarmadılar. Geminin etrafında sis ve gaz bombalarının yol açtığını tahmin ettiğim yoğun bir duman oluştu. Her taraftan patlama sesleri geliyordu. Bu sıra büyük bir gürültüyle birlikte çok yakınımda, hatta tam tepemizde bir helikopter gördüm. Aşağıya helikopterden ateş ediyorlardı. Etrafımızda ses bombaları patlıyordu. Kulaklarımız bu sestense çok etkilenmişti. Bu esnada helikopterden aşağıya ip sallandı ve peşi peşine askerler gemiye inmeye başladılar. Askerlerin üzerimize ateş ettiğini görünce, arkadaşlarımızla birlikte olayın endişesinden kendimizi korumak en azından direk üzerimize ateş açılmasına engel olmak için askerlerin silahlarını almaya çalıştık. Amacımız silahlarla bize zarar veremesinler. Askerler ateşe devam etti. Bu sıra arbede çıktı. Benim elimde video kamera vardı. Kayıta başladım. İsrail askerlerin bazı arkadaşlarımızı ateşli silahlarla vurduğunu gördüm, kaydettim kameraya ve üst güverteden yayın odasına bu görüntülerin yayınlanması için kamerayı rejî ekibine verdim. Benim gözümün önünde şimdi ismini hatırlayamadığım yaşlı bir amca silahla öldürüldü. Ayrıca Furkan Doğan'da benim yanımdaydı. Yolculuğa beraber çıkmıştık. Furkan'ı vurmada bir kaç saniye önce açılan ateş nedeniyle herbirimiz bir tarafa koştu. Daha sonra Furkan'ı göremedim. Sorduğumda öldürüldüğünü öğrendim. Aşağıya indiğimde botlardan gemiye ateş hala devam ediyordu ve sürekli yaralıları güverteden salona taşınyordu. "Ölülerimiz var" sesleri gemide çalkalanıyordu. Kaptan köşküne yakın bir yerde büyük patlamalar duydum hızla oraya gittim. Kaptan köşküne giren kapıda 5-6 arkadaş daha vardı. Onlarla birlikte kaptan köşküne gidip yardım etmek istiyorduk lakin kaptan köşkünden çığlıklar ve "gerçek mermi kullanıyorlar dikkatli olun." Sesleri geliyordu. O yüzden biz arkadaşlarla birlikte kaptan köşküne giremedik ve yaralıları yardım edemedik. Bu esnada büyük bir cam kırılma sesi geldi ve koridordan askerlerin kaptan köşküne girip kaptanı ve orda bulunanları darp ederek etkisiz hale getirdiklerini gördüm. Yardım etmek istiyorduk fakat askerlerin lazer ışıklı silahlarını her

verde görüyorduk gerçek mermi kullandıklarını bildiğimiz için müdahale edemedik. Gemi hoparlörlerinden “Lütfen ateşi kesin, insanlar yaralı, ölenler var acil yardım gerekiyor, gemi sivil bir insani yardım gemisi” anonsu çeşitli dillerde yapıldı. Asılan beyaz bayrak ateşi kesmeye yetmedi. Daha sonra salonlarda toplanmamız söylendi. Salona girip yaralılarımızla ilgilenmek istiyorduk. Birkaç arkadaşım kapıdan girdikten hemen sonra üzerimize seri halde ateş açıldı. Nerden geldiğini bilmediğim bir şekilde. Üzerime kanlar sıçramıştı, elim kolum kan içerisindeydi. Vurulduğumu sandım ve vücudumu kontrol ettim. Çünkü önümdeki ve yanımdaki ismini şimdi hatırlayamadığım bir iki arkadaşım yere yığılmıştı. Yanımdaki arkadaşımın boynundan kanlar akıyordu. Ona yardım edeceğimi söyleyip önce içeri giren arkadaşlarla birlikte vurularak kapıya yığılan önümdeki arkadaşımı içeriye aldık. Daha sonra arkamı dönüp diğer arkadaşımın yardım etmek için yaklaştığımda hayatını kaybettiğini gördüm. Onu aşağıya doktor arkadaşların yanına indirdik. Ve doktorlar da bu arkadaşın hayatını kaybettiğini bu kişinin adını biliyor musunuz? dediler. Diğer yaralı arkadaşın durumu ağırdı daha sonra hayatını kaybedip kaybetmediğini bilmiyorum, öğrenemedim. Sonra salondaki yerime doğru yöneldim. Yaralılara bakıyor yardım etmeye çalışıyordum. İsrail askerleri Hem bağıryor hem de bize karşı ateş ediyorlardı. Daha sonra ortalık yatıştı. Teker teker ellerimizi plastik kelepçeyle çok sıkı bir şekilde arkadan bağladılar. Bu sırada 4-5 askerde üzerimizi arama bahanesiyle beni ve çevremdeki bazı yolcuları darp ediyorlardı. Kimisi kafasındaki kaskla vuruyor, kimi dizleriyle vuruyor, kimisi de tekmeliyordu. Yaklaşık 13-15 saat kadar kelepçelerle birlikte acı çektim ve ellerimi hissetmez oldum. Bunu İsraili askerlere söylememe rağmen uzun süre ellerimdeki kelepçeleri açıp gevşetmediler. Ellerimdeki kelepçe izleri, vücudumda ki morluklar ve acılar günlerce gitmedi. Uzun saatler sonunda gemimiz limana yanaştı. Burada da bir kaç saat bekletildikten sonra aç, uykusuz, tuvalete izinsiz bir şekilde karaya indirildik. Burada bizi dev çadırlardan geçirdiler. Her yerde defalarca üstümüzü aradılar. Her attığımız adımda kollarımızda iki polis vardı. Defalarca fotoğraflandık pasaportlarımızı aldılar, parmak izlerimizi aldılar, pasaport bilgilerimizi bilgisayarla kaydettiler. Sorguladılar. “Bizlere neden İsrail karasularına girdiniz? – neden Gazze’ye gidiyorsunuz? – Gazze bizim, bilmiyor musunuz? “ gibi tercüman vasıtasıyla sorular sordular. Bende cevap olarak “ biz İsraille gelmedik. İsrail karasularına girmedik. Bizi zorla buraya getirdiler.” Dedim. Sonra bir hapisane aracı ile yaklaşık iki saat süren bir yolculuk sonunda büyük bir hapishaneye girdim. Hapisane de biz sadece su ve aç karnına birkaç meyve verdiler. Yine yemek vermediler ve bizleri ikişer ve dörder kişiler halinde koğuşlara koyarak kapıları kilitlediler. Ertesi gün saat 14.00 de kadar yemek vermediler. Neredeyse iki gün aç kaldım. Yaklaşık elli kişi kadardık çok az miktarda yemek geldi ve bazı arkadaşlarımıza yemek kalmadı. Hapisane polislerinden yemeğin yetmediğini söylememize rağmen, onlar başka yemek verilmeyeceğini söylediler. Sabah konsolosluktan bir bayan geldi. Onunla konuşma imkânı bulduk çok az da olsa. Ertesi gece saat 02.00 da kapılarımızı açan bir hapisane polisi bizlere “all turkish people, go home” diyerek bağıryordu. Anladım ki Türkleri ülkelerine gönderecekler. Ve sabah saat 06.00 a kadar bizi başka bir küçük hücreye yaklaşık otuz kişi kadar doldurarak beklettiler. Yine uykusuz bırakmışlardı hepimizi. O saatten sonra bir sivil olduğunu anladığım otobüse bindirerek bizi Tel aviv hava alanına gönderdiler. Yaklaşık bir saat sonra hava alanında sıkı kontroller ve aramalar arasında pasaportlarımıza çıkış mührü vurarak bekleme salonuna aldılar. Orada sabah 07.00 dan akşam 20:30 kadar bekletildim. Ve yine başımızda bekleyen İsrail askerleri sürekli bizleri taciz ediyor ve kavga çıkartıyorlardı. Yer yer arbeye yaşıyordu havaalanı bekleme salonunda. Alandan çıkıp uçağa binmek için otobüse bindikten sonra getirilen gemide iki arkadaşlarımızın İsrail askerleri ve polisleri tarafından yaralanmış bir şekilde dövüldüklerini gördüm. Uçağımıza bindikten sonra ertesi sabah 00.30 a kadar bekledik ve saat 03.30 sularında İstanbul Atatürk havaalanına indik. Ağır yaralılar gördüm ve arkadaşlarımızın hayatını kaybettiğine şahit oldum. Bu ise benim psikolojimi bozdu. İçerisinde insani

yardımdan başka hiçbir şey olmayan sivil bir gemide bulunmaktayken, tamamen suçsuz iken, tüm arkadaşlarımla birlikte saldırıya uğradık, işkence ve kötü muamele gördük. Bizlere ateş edildi, hapishaneye atıldık. Aç ve susuz kaldık. Uzun süre tuvalete gönderilmedik. Aileme haber vermek için telefonla arama yapmama izin vermediler. Yanımda bulunan eşyalarımı gasp ettiler, zarar verdiler, çaldılar. İçerisinde kıymetli bilgi ve verilerin olduğu dizüstü bilgisayarım, video kameram, fotoğraf makinem ve ses kayıt cihazımı gasp ettiler. Uluslar arası bize saldıran, zorla İsrail sularına ve topraklarına bizi götüren, arkadaşlarımı yaralayıp bir kısmını öldüren, işkence ve kötü muamele yapan, para ve kıymetli eşyalarımı alan İsrail askerlerinden, İsraili yetkililerden şikâyetçiyim. Bana ve aileme vermiş oldukları manevi zararında tazminini ve suçluların yargılanmasını istiyorum, dedi.

Hazır olan vekilden soruldu.: İfadeye aynen katılıyoruz. sorumluların cezalandırılmasını talep ederiz. D edi.Beyanı okundu. Hep birlikte imza altın alındı.
05/07/2010